

Arrest

nr. 342 008 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 16 november 2009 voor de eerste keer een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 januari 2011 een beslissing waarbij hij de verblijfsaanvraag van verzoeker ongegrond verklaarde. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 63 215 van 17 juni 2011 de afstand van het geding vaststelde.

Op 8 augustus 2011 diende verzoeker voor de tweede keer een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij hij de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaarde. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 146 439 van 27 mei 2015.

Op 27 september 2022 dient verzoeker voor de derde keer een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag opnieuw onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.09.2022 werd ingediend door :

*L. (...), H. (...) (geen R.R.)
Geboren te (...) op (...) 1970
Nationaliteit: Marokko
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 13.11.2001 aangetroffen wordt bij een administratieve controle. Op 04.10.2001 dient hij zijn eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging in. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 07.05.2002 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27.01.2008 wordt betrokkene opnieuw aangetroffen bij een administratieve controle en betekent hij een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 16.11.2009 dient hij zijn eerste aanvraag 9bis in, die negatief wordt afgesloten op 26.01.2011 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 01.03.2011. Zijn tweede aanvraag 9bis, ingediend op 08.08.2011, wordt negatief afgesloten op 05.03.2012 en ging eveneens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20.03.2012. Op 18.08.2019, tenslotte, wordt betrokkene opnieuw aangetroffen bij een administratieve controle en betekent hij een bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in het land van herkomst geen netwerk meer heeft waarop hij kan terugvallen. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt namelijk erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat al zijn sociale en economische belangen in België gevestigd zijn, in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden verschillende getuigenverklaringen voorlegt die echter tevens voorgelegd werden bij zijn vorige aanvragen 9bis in 2009 en 2011. Betrokkene legt slechts één recente verklaring voor. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens

wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn lang verblijf vanaf 2001, waarbij er voor elk jaar tal van bewijsstukken geleverd zouden worden. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien het behoort tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Hij betekende bevelen om het grondgebied te verlaten bij beslissing dd. 07.05.2002, op 27.01.2008, op 01.03.2011, op 20.03.2012 en op 18.08.2019. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (me name het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, dat al zijn economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn, dat er sprake zou zijn van sociale bindingen en sociale verankering, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij hier een arbeidsverleden zou hebben, dat hij de Nederlandse taal reeds machtig zou zijn, dat hij tal van contacten zou hebben met Belgen en met mensen met een legaal verblijf, dat hij regelmatig zou deelnemen aan het leven van de onthaalgemeenschap als voetballer en als vrijwilliger, dat hij verschillende aankoopbewijzen en facturen voorlegt evenals briefwisseling ter staving van zijn verblijf, een beslissing van het OCMW dd. 06.03.2002, één recente getuigenverklaringen, een attest dd. 08.03.2006 en d. 28.03.2022 van het Marokkaanse consulaat te Antwerpen, een werkbelofte en zijn volledige aanvraag 9bis dd. 08.08.2011, een bewijs van geldtransfer, een verzamelgetuigschrift verstrekte medische hulp, verschillende nutfacturen en energiecontracten en 24 getuigenverklaringen uit 2009 en 2011 die tevens voorgelegd werden bij zijn vorige aanvragen 9bis) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Eveneens op 14 februari 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: L. (...), H. (...)
geboortedatum: (...) 1970
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Blijkens de bewoordingen van het middel, acht verzoeker eveneens artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) geschonden.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zieh niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoud in het buitenland "

Verder is de beslissing waartegen huidig beroep nog gemotiveerd als volgt:

Wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art.3 EVRM slechts in buitengewone gevallen van toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs"

Verzoeker heeft in het verzoekschrift dd. 27/09/2022 nochtans duidelijk meegedeeld dat " art 3 EVRM ingeroepen wordt als uitzonderlijke omstandigheid, alsook het lang precair verblijf, de duurzame sociale verankering, de vele banden met België, de prangende humanitaire situatie; dat door het lange verblijf van verzoeker in België, een terugkeer ernstige schade zal toebrengen aan verzoeker.

Verzoeker komt in Marokko volledig alleen te staan; zonder werk; zonder sociale zekerheid. Hij zal daar terecht komen in een prangende humanitaire situatie; waarop art 3 EVRM van toepassing is.

Verzoeker heeft zijn beweringen wel degelijk gestaafd door een begin van bewijs; Hij heeft een uitgebreid stukkenbundel meegedeeld op basis waarvan zijn lang verblijf in België vaststaat; hij deelde oa mee: briefwisseling; de voorgaande procedures; beroepsprocedures; bevelen om het grondgebied te verlaten; facturen ; bestelbonnen; beslissingen van het OCMW; Marokkaans consulaat; mutualiteit; vaccinatie-attest ...

Verzoeker kwam naar België in het jaar 2001; hij was toen 31 jaar. Hij is nu 54 jaar. Hij verblijft bijna 23 jaar in België.

Dit wil tevens zeggen dat verzoeker al een groot deel van zijn volwassen leven in België verblijft ; période tijdens dewelke inderdaad hechte relaties worden opgebouwd en een economische en sociaal maatschappelijke positie wordt verworven.

De gemachtigde ging bijgevolg in de beslissing, waartegen huidig beroep uit van foutieve uitgangspunten, zodat de hierop gefundeerde beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand kwam en niet als zomaar als juist of voor waar kan aangenomen worden. Wegens zijn lange verblijf in België - thans een 23 jaar - heeft verzoeker inderdaad wel degelijk stabiele engagementen in België aangegaan.

We kunnen besluiten dat verzoeker alleen zijn kindertijd en tijd als jong- volwassene in Marokko doorbracht; tijdens deze periode worden doorgans geen duurzame engagementen opgenomen.

De gemachtigde komt aldus op onzorgvuldige en onredelijke wijze tot het besluit dat de integratie van verzoeker en diens opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst en onvoldoende zijn om te wegen als buitengewone omstandigheid.

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

*Verzoeker beroept zieh op artikel 8 EVRM.
Hij is naar België gekomen in het jaar 2001 en verbleef sedertdien ononderbroken in België.*

Verzoeker heeft vanaf de leeftijd van 31 jaar geen leven meer ongebouwd in Marokko ; hij heeft daar geen economische belangen meer.

De gemachtigde stelt in de beslissing waartegen huidig beroep dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemand privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij deze afweging, geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen

In de aanvraag dd 27/09/2022 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis VW 15/12/1980 heeft verzoeker duidelijke informatie gegeven over zijn leefsituatie ; Hij heeft tal van contacten met Belgen en met mensen met een legaal verblijf; Hij staat goed aangeschreven bij deze mensen; Hij neemt regelmatig deel aan het leven de onthaalgemeenschap als voetballer en vrijwilliger.

Gelet op zijn lang verblijf in België en gelet op de eerder jonge leeftijd van verzoeker bij zijn komst naar België, heeft verzoeker in Marokko geen netwerk meer om op terug te vallen.

*De bijzondere band - de vestiging van de economische- en de privé belangen van verzoeker in België ; als toepassingsvoorwaarde in art 8 EVRM gesteld , zijn in casu aanwezig.
Verzoeker kon zich dan ook terecht beroepen op art. 8 EVRM.*

Nergens in de beslissing kunnen we terugvinden dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met de concrete gegevens van het dossier; mn met de onderlinge samenhang van de meegedeelde gegevens.

Nergens in de beslissing wordt er verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van verzoeker in Marokko op diens dagelijks functioneren en de mogelijkheid om zich aldaar te handhaven ook al zou dit verblijf, eerder van korte duur zijn; mn. beperkt tot de periode nodig om de aanvraag tot verblijf aldaar in te dienen bij de Belgische consulaire of diplomatieke post.

De bestreden beslissing dd 14/02/2024 is totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd op dit punt

Nochtans zijn deze gegevens zeer belangrijk.

Om reden dat de bindingen van verzoeker met Marokko vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven, moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen of de tijdelijke verwijdering van verzoeker al dan niet in disproportie staat met diens recht op een gezins- en privéleven, zoals beschermd bij art 8 EVRM

Een verblijf in Marokko, ook al is dit tijdelijk brengt voor verzoeker veel onzekerheden en buitengewone stress mee;

Verzoeker zelf heeft in Marokko geen bron van inkomsten.

Hij heeft in Marokko geen sociaal netwerk zodat hij kan voorzien in zijn levensonderhoud.

De genomen beslissing dd. 14/02/2024, waartegen huidig beroep, bevat minstens beslissingen die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag.

De gemachtigde ging derhalve onzorgvuldig te werk bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met alle elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek.

De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren, doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen, die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Er is voldoende aangetoond dat het voor verzoeker en bij uitbreiding voor zijn naaste familieleden heel moeilijk zal zijn om het verblijf van verzoeker in Marokko te financieren.

Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd. 27/09/2022, ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met de ingeroepen elementen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing in rechte en in feite zijn gemotiveerd. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. In de eerste bestreden beslissing wordt bovendien uitvoerig gemotiveerd waarom dergelijke elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Ook de tweede bestreden beslissing is gemotiveerd met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker betwist dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verweerder kwam tot de vaststelling dat verzoeker geen overtuigende buitengewone omstandigheden aanvoert die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Verzoeker is het oneens met deze beoordeling.

Hij betoogt dat hij bij terugkeer naar Marokko volledig alleen zal komen te staan, zonder netwerk om op terug te vallen. Verzoeker heeft geen werk en geen recht op sociale zekerheid in Marokko. Hij heeft er alleen zijn kindertijd en tijd als jongvolwassene doorgebracht.

Verzoeker heeft dit element reeds aangehaald in zijn verblijfsaanvraag van 27 september 2022. Verweerder heeft hierop in de eerste bestreden beslissing geantwoord als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in het land van herkomst geen netwerk meer heeft waarop hij kan terugvallen. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt namelijk erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Door louter de elementen uit zijn verblijfsaanvraag te herhalen, weerlegt verzoeker de beoordeling die hieromtrent is gemaakt door verweerder niet. Verweerder merkt op goede gronden op dat verzoeker ruim 30 jaar in zijn land van herkomst heeft verbleven voorafgaand aan zijn komst naar België. Het feit dat verzoeker al verschillende jaren in België verblijft – hetgeen overigens is te wijten aan de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem meermaals zijn afgegeven – impliceert op zich niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande banden in het land van herkomst teniet zijn gegaan. Daarnaast merkt verweerder op dat verzoeker een beroep kan doen op het IOM om een, minstens tijdelijke, terugkeer naar Marokko te faciliteren. Verzoeker komt op geen enkele manier tegemoet aan deze motieven, die de Raad niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel voorkomen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar zijn langdurig verblijf en integratie in België. Hij stelt dat hij gelet op zijn lange verblijf in België stabiele engagementen en hechte relaties heeft opgebouwd. Hij heeft tal van contacten met Belgen en met mensen met een legaal verblijf, hij staat goed aangeschreven bij deze mensen en hij neemt regelmatig deel aan het leven in de onthaalgemeenschap als voetballer en vrijwilliger.

Ook hier merkt de Raad op dat verzoeker deze elementen reeds heeft aangehaald in zijn verblijfsaanvraag en werden ze reeds besproken door verweerder in de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat al zijn sociale en economische belangen in België gevestigd zijn, in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden verschillende getuigenverklaringen voorlegt die echter tevens voorgelegd werden bij zijn vorige aanvragen 9bis in 2009 en 2011 Betrokkene legt slechts één recente verklaring voor. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

[...]

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn lang verblijf vanaf 2001, waarbij er voor elk jaar tal van bewijsstukken geleverd zouden worden. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien het behoort tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene

zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Hij betekende bevelen om het grondgebied te verlaten bij beslissing dd. 07.05.2002, op 27.01.2008, op 01.03.2011, op 20.03.2012 en op 18.08.2019. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (me name het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, dat al zijn economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn, dat er sprake zou zijn van sociale bindingen en sociale verankering, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij hier een arbeidsverleden zou hebben, dat hij de Nederlandse taal reeds machtig zou zijn, dat hij tal van contacten zou hebben met Belgen en met mensen met een legaal verblijf, dat hij regelmatig zou deelnemen aan het leven van de onthaalgemeenschap als voetballer en als vrijwilliger, dat hij verschillende aankoopbewijzen en facturen voorlegt evenals briefwisseling ter staving van zijn verblijf, een beslissing van het OCMW dd. 06.03.2002, één recente getuigenverklaringen, een attest dd. 08.03.2006 en d. 28.03.2022 van het Marokkaanse consulaat te Antwerpen, een werkbelofte en zijn volledige aanvraag 9bis dd. 08.08.2011, een bewijs van geldtransfer, een verzamelgetuigschrift verstrekte medische hulp, verschillende nutfacturen en energiecontracten en 24 getuigenverklaringen uit 2009 en 2011 die tevens voorgelegd werden bij zijn vorige aanvragen 9bis) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verzoeker brengt geen enkel concreet verweer aan ter weerlegging van deze motieven. Volledigheidshalve kan worden vastgesteld dat het motief dat de elementen van lang verblijf en integratie tot de gegrondheid van de aanvraag behoren, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker niet aannemelijk dat in zijn specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Waar verzoeker zich beroept op een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in deze bepaling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nergens meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Verzoeker beperkt zich tot het enkele feit dat hij reeds lange tijd in België verblijft en er bepaalde belangen en banden zou hebben opgebouwd. Hij legt echter geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoeker beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog het volgende op. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld in geval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift heeft verzoeker gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen

samen genomen hem alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Er kan worden geconcludeerd dat verzoeker in wezen niet verder komt dan enkel de elementen die hij in zijn verblijfsaanvraag van 27 september 2022 heeft aangebracht, in zijn verzoekschrift te herhalen. Hij komt met zijn kritiek op geen enkele wijze tegemoet aan de pertinente beoordeling die verweerder omtrent deze elementen reeds heeft gemaakt. Waar verzoeker blijft volharden dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, geeft hij enkel blijk van het feit dat hij een andere mening is toegedaan dan verweerder. Dit doet echter geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissingen. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Tenslotte moet worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk bezwaar uit tegen de tweede bestreden beslissing. Het bevel om het grondgebied te verlaten blijft dan ook overeind.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN